స్వగతం

ఇది కొత్తేమీకాదు. ఇలాంటి సమస్యలు చాలామందికి అది వరకు వచ్చినవే. అనేక మంది అనేక రకాలుగా పరిష్కారంచేశారు. నావరకు నేను నానవలల్లో ఇలాంటివాటిని రకరకాలుగా చిత్రించాను. నేను రాసేతీరులో వుందో ఆ సమస్యల్లోనే వుందో తెలీదుగాని పాఠకులు మాత్రం నానవలలను బాగా హర్షించారు. నేను ఏ కేరెక్టరుకు కూడా అన్యాయం చెయ్యలేదనే ఆత్మవిశ్వాసం బాగా నాటుకు పోయింది.

కాని యీనాడు నాకు నేనే అన్యాయం చేసుకుంటున్నానా అనే భయం కలుగుతోంది. నాకు ఎదురైన సమస్యను నేను ఎన్ని విధాల ఆలోచించినా పరిష్కారం చేసుకోలేక పోతున్నాను రచయిత్రిని అనే అహం బాగా దెబ్బతిన్నదనే చెప్పాలి.

నా మిసెస్ నవలలు, కథలు రాస్తుందని, ఫలానా పత్రికలో నవల రాసిందని ఆయన నన్ను పరిచయం చేస్తున్నప్పుడు నేను

గర్వపడిన మాట నిజమె. ఆయనకు నామీదవున్న గౌరవము, అభిమానము చూస్తుంటే నా సంతోషానికి, ఆనందానికి, హద్దులేని మాట నిజమే. భార్యా భర్తలు యిద్దరూ సమానమే. భర్తను భార్య గౌరవించినట్లే భార్యను కూడా భర్త అభిమానంగా చూడాల్సిందే అని నిక్కచ్చిగా వాదించే వాళ్ళల్లో ఆయనొకరు. ఆయన స్వత హగా మంచివారు, అయితే యిప్పుడు చెడిపోయిందిలేదు. మనస్సు ఊగుతూవుంటుంది. అట్లాగే నా మనస్సూనూ. అందుకనే భేదాభిప్రాయాలు తప్పక కలుగుతాయి. అంతమాత్రంచేత ఇద్దరూ విడిపోనక్కర్లేదు. ఆయన ఉద్దేశం అదికాదు. నా అభిప్రాయం అంతకంటే కాదు. కాని ఇంట్లో వుండలేక పోతున్నామే. దీనికి కారణం నేనెంత వరకు అని తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నకొద్దీ ఆయనే కారణం అని స్పష్టంగా అనిపిస్తూవుంటుంది. బహుశా ఆయన కూడా ఈ విధంగానే ఆలోచించుకుంటూ వుండొచ్చు గదా. అప్పుడు నేనే కార ణం అని ఆయనకూ తోచచ్చు. అందుకనే ఇంత మధన, ఇంత ఆవేదన, తాపత్రయమూను.

నిజానికి లీలావతెవరో నాకు ముందుగా తెలీదు. ప్రమాణం చేసి చెప్పమంటే చెప్తాను. తెలిస్తే నా ఇంట్లోకి రానిస్తానా ? ఏ ఆడదయినా తన గుండెల మీద కుంపటి పెట్టుకుంటుందా! ఆమాట కొస్తే యెవ్వరూ పెట్టుకోరు. నేను అనుకుంటాను. అయితే పాపం లీలావతి తప్పేమీలేదు. అమ్మగారు అంటూ యెంతచనువుగా వుం డేది. యెంత అప్యాయంగా వుండేది. ఆమెను లేనితనం నా ఇం ట్లోకి తీసుకొచ్చి పడేసింది. లేకపోతే మొగుణ్ణీ, పిల్లల్ని వదిలి పెట్టేసి మాయింట్లోకి వంట మనిషిగా ముందు చేరుతోంది. మావిష యం మేము చెప్పుకోకూడదు గాని, పుష్కళంగా డబ్బిస్తాం, తిండి

పెడతాం, కట్టుకునేందుకు చీరలు ఇచ్చాము. ఇహ ఇక్కడ వుండక యేం చేస్తుంది. కొత్తలో ఆయన యెదుటపడటానికి బిడియ పడేది. బెరుగ్గా వుండేది. ఆయన కూడా అంతకంటేను. అది నటన అని నేనను ఇద్దరికీ కూడా ఒకర్నొకరు చూస్తే భయం, భీతికలి గేవేమోమరి.

ఏమైనాగాని ఆయనకు ప్రమోషన్ వచ్చినప్పుడు అంత హంగామా చెయ్యాల్సిన పనేమీ లేదు. నేను చెప్పిచూశాను కూడా. ఆయన వినలేదు నేనూ పట్టుపట్ట లేదు. నాలో ఎడ్జెస్టయ్యే గుణం చాలావుంది అది నాకు బాగా తెలుసు. కాని ఆయన ఒప్పుకోడు. నేను దేనికీ ఎడ్జెస్ట్ కాలేనని, ఒట్టి సెంటిమెంటల్‌గా వుంటానని దెప్పి పొడుపు. అది నిజంకాదు. ఆ విమర్శకు నేను ఒప్పుకోను. భారీ యెత్తున ఖరీదు గల చీరెలు కట్టుకుని వెకవెకలు, పకపకలు అయిన దానికీ కానిదానికి విరగబడి నవ్వటం అంటేనాకు చెడ్డ అసహ్యం. వళ్ళుమంట కూడ. అదేం దురదృష్టమో ఆనాడు వచ్చిన వాళ్ళందరూ అలాంటిబాపతే. ఆనాడు నేనుకూడా వాళ్ళతో తైతక్క లాడలేదని ఆయనకు నా మీద కంఠం వరకూ వుంది. అది సభ్యతని నేను అనుకోను. కేవలం ఆయన్ను సంతోష పెట్టానికి ఆ పని నేను చేసి వుండాల్సిందే! నేను చెయ్యలేక పోయాను. ఇది ఎడ్జెస్ట్‌కాలేక పోవటం అంటే నేనుఒప్పుకోను. అయినా నేనెవర్ని ఇన్‌సెల్ట్ చెయ్యలేదే. చెప్పాలంటే ఇలాంటివి చాలా వున్నాయి తెల్లారిలేస్తే కీచులాడటానికి కారణాలు యెన్ని ఉంటాయో సంతోషంగా సర్దుకుపోవటానికీ అన్ని అవకాశా లుంటాయి. ఎవరి మనస్తత్వంప్రకారం వాళ్ళు ప్రవర్తిస్తారు. దాంట్లో తప్పొప్పులు పాప పుణ్యాలు యెంచక్కర లేదు. పాపం అనేది భౌగోళికం అన్నాడు బెర్గ్రిండె

రసెల్ పోనీండి అందాక యెందుకు, పూర్వజన్మ సంస్కారం అంటారు ఆయన. అసలు ఆ సమాసమే నాకు పడదు–ఆ భావాన్నే అంతకంటే నాజూగ్గా చెప్పొచ్చు. ఆయన చెప్పగలరు కూడా. కాని చెప్పరు నా ఇష్టం లేదని తెలసింతర్వాత మరీపట్టుదల యెక్కువ వుతుంది ఆయనకు.

రామనాథంగారు పెద్ద కంపెనీకి మేనేజింగు డైరక్టరు కావచ్చు. ఆయన భార్య లలితను మేనేజింగు డైరక్టరుగారి భార్య అని నలుగురూ గౌరవించ వచ్చు. ఆమెతో నాకేం సంబంధం అంట ! ఆమెను నా వ్యక్తిత్వం చంపుకొని గౌరవించాల్సిన అవ సరం నాకేం లేదు. ఆయన కూడా ఆఫీసులో మేనేజింగు డైరక్ట రుకు అడుగుల మీద మడుగులు వత్తాలంటే తప్పవేమో తెలీదుగాని ఆయనగారి భార్యకు కూడా యెందుకు ? ఇదికూడ నాకు అర్థంగాని విషయాల్లో ఒకటి అసలు అచ్చంగా ఇలాంటి సిట్యుయేషన్ నా నవల్లో కూడా ఒకసారివచ్చింది. అప్పుడు నేను నిస్సహాయురాలిసిగా కూర్చోలేదు. ఆయనగార్ని అదుపులో పెట్టేసి భార్యచేత ముక్క చీవాట్లు పెట్టించా. దాంతో చప్పబడి పోయాడు. అది నవల, ఇది నా జీవితం. అక్కడ యెవరో మగాయన, ఇక్కడేమో నా మొ ... ఇంత తేడావుంది అందుకనే మెదలకుండా వూరుకుంటున్నా, ఇలాం టివి వచ్చినప్పుడు నాలో నేను సమాధాన పడుతూవుంటా! బహుశా నా సహనాన్ని పరీక్ష చెయ్యటానికి ఇవన్నీ చేస్తూ వుంటారేమోనని ఏకంగా సమాధాన పడ్డాకూడా నా మనస్సుకి తృప్తి కలగటంలేదు.

ఇదంతా కూడా యీమధ్యలోనే. పెళ్ళయినకొత్తల్లో ఏపొరు పులూ లేవు. అసలు ఆ ఉద్రేకంలో ఏమీవుండవేమో కూడా. ఆయన లీలావతితో అంత చనువుగా మాట్లాడడానికి కారణం కొంతవరకు

నేను అని యెవరేనా అంటే ఒప్పుకుంటాను, ఒకే ఇంట్లోవుంటూ యెబ్బెట్టుగానూ, యెడం,యెడంగానూ, వుంటుంటే నాకేంతోచదు. మాటా పలుకూ లేకుండా యేమిటా బిడియం. అసలు ఆడా మగా మాట్లాడుకున్నంత మాత్రాన పెడర్థాలు కల్పించే మనస్తత్వం నాది కాదు. చాలా మంది ఆడవాళ్ళలో ఇలాంటిరకమే వుంటారని మగ వాళ్ళంటారు. ఆమాట నేను నమ్మను. అసూయ అనేది ఆడవాళ్ళ సొత్తేకాదు. అది అందర్లోనూ వుంటుంది. అయితే నాలోలేదూ అది. నేను గొప్పఅని చెప్పుకోవటంలేదు. నిజంగా నాలో అసూయ అనేది లేదు. మీరు నమ్మకపోతే మీఇష్టం కాని నాకుఅర్థం కావటంలేదు. లీలావతి ఒకక్షణం మాఇంట్లో ఉంటానికి వీల్లేదు. ఇహ ఉంటే యెంత గొడవ అవాలో అంత గొడవ అయితీరుతుంది. ఎట్లా ఇం ట్లోంచి వెళ్ళిపొమ్మనటం? ఇదొక పెద్దసమస్యగా తయారయింది. సూటిగా చెప్పటానికి నేను జంకుతున్నాను. ఆయనతో యేవిథంగా చెప్పాలో అసలు అర్థం కావడంలేదు. నామనస్సు ఆయనకు తెలియచేయటానికి యెన్ని విధాల ప్రయత్నం చేసినా అర్థంకానట్లే ప్రవర్తిస్తున్నారు. నిజంగా అర్థం కావటంలేదో నటనో నాకేతెలీటం లేదు. ఆ వంట మనిషి లీలావతి మీద మోజు, ప్రేమ వుంటుందని అనుకుంటే ఆయన మంచితనాన్ని నేను శంకించినట్టే అవుతుంది. ఆయన చాలామంది మగవాళ్ళకంటె గొప్పవారు అది నాకుతెలుసు. అయితే నాకు తెలిసిన దానికి జరుగుతున్న దానికి పోలిక లేకుండా పోతోంది.

రామానాథం గారి భార్య అంత హఠాత్తుగా మాయింటికి రావాల్సిన పనేమీలేదు. మావార్ని కలుసుకోవాల్సిన అవసరం అంతకంటే యెమీలేదు. మరియే వుద్దేశ్యంతో వచ్చిందో నాకయితే

తెలియదు. ఆ కారులోంచి దిగుతూంటేనే నాకు వంట్లోంచి హడలు పుట్టుకొచ్చింది. ఆ డోరును గభాలున కొట్టేసింది. డ్రైవర్ నివ్వెర పోయాడు నాకూ ఆశ్చర్యం వేసింది. ఆ సమయంలో ఆయన ఇంట్లోలేరు. ఇంట్లోనే వుంటే యేం రాద్ధాంతం అయ్యేదోయేమో! యెన్నెన్ని మాటలు అందీ! యెంత గొడవ చెసిందీ అసలు నన్ను నోరు తెరువనిస్తేగా! ఇంతకీ అసలు విషయమేమిటంటే ఆయన గారు రామనాథం గారితో యేమేమిటో చెప్పాడట తనమీద ఆ లలిత గారిమీద నేరాలు చెప్పాల్సిన అవసరం యీయన కేమిటో నాకు అంతు పట్టటం లేదు. ఇంట్లోగొడవ గాక ఆఫీసులో కూడా ఉందన్న మాట.

తలుచుకుంటే నవ్వొస్తుంది. నేను మొట్టమొదట్లో నవలలు రాసే రోజుల్లో ఇలాంటి సంఘటనలే వచ్చాయి. అప్పుడు ఆ వంట మనిషి మీద దొంగతనం మోపి ఆ యింట్లోంచి వెళ్ళగొట్టించి ఆ కాపరం నిలబెట్టించా. తర్వాత నేను చేసిన పనికి నేనే పశ్చాత్తాప పడ్డాను ఒక నిర్దోషి మీద నేరం మోపినందుకు నేను చాలా బాధ పడ్డాను. నవలలో రాసినందుకే అంత యిదయ్యానే అలాంటప్పుడు నిజంగా యివ్వాళ లీలావతి మీద దొంగతనం కట్టగలనా! ఏమ యినా సరేగాని అంత నీచస్థితికి దిగజారలేను. లీలావతి చాలా ఉత్తమురాలు పాపం అమాయకురాలు కూడా, పొట్టకోసం యిక్క డికి వచ్చిపడింది. ఇంకా ఎన్నాళ్ళో ఉండదు. ఆమె అంతట ఆమె వెళ్ళిపోతుంది. ఆమె వెళ్ళిపోయేలోగా నారోజులు తిన్నగా వెళ్ళి పోవద్దూ. అందుకని....అందుకని....యేమిటి?....

మనం యెన్నో రహస్యాలు అనుకుని భద్రంగా దాచుకుం టుంటే, మనింట్లో పనిమనుషులకు, డ్రైవర్లకూ అన్నీ తెలిసి

పోతూంటాయి. మన పనిమనిషి వెళ్ళి పక్కింటావిడతో చెవిలో చెపితే ఆమెకాస్తా వెళ్ళి ఆమెభర్తకు ఇచ్చేస్తుంది. యీ రహస్యం దాచెయ్యమని ఆయనగారు కాస్త క్లబ్బులోకి వెళ్ళిచెప్తే ఆయన స్నేహితుడుకాస్త యింటికొచ్చి భార్య వీనులకు విందు చేస్తాడు. ఆమెగారు వూరుకోకుండా ఏ పనిమనిషిని విశ్వాస పాత్రురాలుగా, సన్నిహితురాలుగా చేరదీస్తుంది. ఇహసర్కిల్‌కాస్త పూర్తిఅవుతుంది. ఇలాంటిదే ఒకటి తటస్థించింది నాకు. రహస్యాలంటూ యిన్నాళ్ళు దాపరికంగా వున్నవన్నీ యిట్టే బైటపడుతున్నాయి.

ఆ లీలావతి అప్పుడెప్పుడో పెళ్ళిచూపులు చూసుకునేరోజుల్లో మా ఆయన్ను వద్దన్నదట నల్లగా వున్నాడని. ఆయన నలుపే. ఆమె యెరుపే. రెండూ నిజమే. మనిషి రంగునుబట్టి మనస్సును వూహించుకునే అవివేకిని కాను-నిజానికి నేనుఎరుపే అయితే ఏమిటి? కాని ఆయనకు కసి, కోపం, ద్వేషం అన్నీ వున్నాయి. నేననుకున్న ప్రేమ, అభిమానం ఆ లీలావతి మీదలేవుట. బ్రతికి పోయినాం. అయితే ఆయన ఆమె మీద ప్రతీకారం తీర్చుకోవాలని గట్టిపట్టు దలతో వున్నాడట. ఎట్లా ప్రతీకారం తీర్చుకుంటారు. ఒక మగవాడు ఒక ఆడదాని మీద ప్రతీకారం తీర్చుకునే పద్ధతే ఆయన మనస్సులోనూ వుందా అనే అనుమానానికి ఇప్పుడేమీ ఆస్కారంలేదు. ఆయనకు అలాంటి దురుద్దేశం వుండదని నాకెప్పుడో తెలుసు. కాని మధ్యలో మనస్సాగక ఇంకో సమాధానం తోచక, నిజం తెలియక తికమక పడ్డమాటవుతే వాస్తవమే. అది ఆయన దోషంకాదు. అది నా అవివేకం. ఇంతటితో ఇదాగలేదు. ఇంతకంటే దారుణంగా పరిణమించింది.

ఆ లలితాదేవికి కూడా ఆయనమీద పగా, ద్వేషం, కోపమూ వున్నాయి. ఆమెగారు కూడా ఆయనమీద ప్రతీకారం తీర్చుకోవాలనే గట్టిపట్టుదలతో వుందిట, మరి ఆయనకు ఇలాంటి ఊహ ఎందుకు కలుగలేదో ఆశ్చర్యంగానే వుంది. తాను ఏదృష్టితో లీలావతి మీద కసి తీర్చుకుందామనుకుంటున్నదో అదే దృష్టితో లలితాదేవి కూడా ఆయన మీద పగ తీర్చుకోవాలను కుంటోంది. ఆనాడు ఆయన గారు పెళ్ళిచూపులకని లలితాదేవి బాగాలేదని వచ్చేశార్ట. ఆయనగారు చూసి లలితాదేవికి వంక పెట్టాల్సిన అవసరం ఏమీ లేదు. అందం అంటారా అది చూసేవాళ్ల కళ్లల్లో వుంటుంది. మనం మన కళ్లతోనే చూడకలుగుతాం. మనకు కనపించి నట్టుగానే అన్ని వస్తువులు అందరికి ఒకే విధంగా కనిపిస్తాయనుకోవటం భ్రమ. ఆయన దృష్టిలో ఆమె ఆనలేదేమో. అంతమాత్రంచేత ఆ లలితా దేవికి యేం లోపం వచ్చిందని యీనాడు కూడా అది గుర్తుంచుకుని పెద్ద ప్రతీకారం అంటూ కూర్చోవటానికి? మన స్తత్వాలు అర్థంకావు. మధ్య నలిగి బలయ్యేది నేను.

ఆయనగారు యింటికి పోలీసుల్ని తీసుకొచ్చేదాక నాకు ఏ విషయం తెలియనే తెలియదు. బిత్తరపోయాను. నివ్వెరపోయి చూశాను. వారు నా మొహంవేపు చూడనేలేదు. చూడలేక పోయారనుకుంటాను. చూసేధైర్యంలేదేమో అంత పిరికితనం యెందుకు? తప్పు చేసినవాడు ప్రతివాడు పిరికివాడే. ధైర్యవంతులు యెన్నడూ తప్పు చేయరేమో. లీలావతి నిర్ఘాంతపోయి చూస్తోంది. ఈమె నెక్లెస్ కాజేసింది మా యింట్లో వంటకని చేరి ఇల్లు గుల్ల చేసి, మా యిద్దరి మధ్య పొరుపులు పెట్టి చివరకు దొంగతనానికి కూడా సాహసించింది వారు ఉద్రేకంలో ఏమంటున్నారో నేనేమి వింటున్నానో

నాకే తెలియదు. కాని చాలా కర్ణ కఠోరంగా వున్నాయి. లీలావతి దొంగతనం చెయ్యటమా! నా ఒళ్ళు జలదరించింది. పోలీసులు రెండడుగులు ముందుకు వేశారు లీలావతి ఏమీ మాట్లాడ లేదు. వాళ్ళు గద్దించి అడుగుతున్నారు. ఆమె కదల్లేదు మెదల్లేదు. లీలావతి దొంగకాదు. నెక్లెస్ ఆమె ఎత్తుకు పోలేదు. ఇదంతా ఒక నాటకం. ఇంకా యేమేమిటో ఉద్రేకంగా అంటున్నా ననుకొన్నానేగాని పైకి పెగిలి రావటంలేదు. నేనన్న మాటలు ఎవరికీ వినబడి ఉండవు. ఆమెను పోలీసు స్టేషనుకు తీసుకుపోతారు. నేరం రుజువు అయితే జైలుకు కూడా పంపిస్తారు. ఎందుకు రుజువుకాదు. రుజువు అవుతుంది. నేను బతికి వుండగా లీలావతి జైలుకు వెళ్ళటానికి వీల్లేదు. ఒక నేరస్తుణ్ని శిక్షించకపోవటం ఎంత అక్రమమో, ఒక నిర్దోషిని శిక్షించక పోవటం కూడా అంతకంటే అన్యాయమూ. దుర్మార్గమూనూ. నేను చెయ్యబోతున్న పని వారి మనస్సుకు పూర్తిగా వ్యతిరేకమని తెలుసు. అయినా చెయ్యక తప్పిందుకాదు. ఇహ నేను నిశ్చయం చేసుకున్నాను. కాని అంతలోనే ఒక పెద్ద వింత జరిగిపోయింది. లీలావతి ముందుకు వచ్చి 'అవును నిజమే నేను దొంగతనం చేసిన మాట నిజమే. నా పెట్టెలో పెట్టాను నెక్లెస్. నేను బీదదాన్ని, డబ్బుకోసం ఇక్కడ వంటకు ఒప్పుకున్నాను. వీళ్ళిచ్చే డబ్బు సరిపోక యీ పనిచేశాను.' అని నిబ్బరంగా అన్నది. వారు మళ్ళీ తలయెత్తలేదు నాకు ఆ క్షణంలో ఏం చేయాలో తోచలేదు ఆయనను చాటుగా పిలిచి ఇది న్యాయమేనా అని అడుగుదామనుకున్నాను. కాని ప్రయోజనం యేమీ వుండదని మెదలకుండా వూరుకున్నా. లీలావతి పోలీసుల వెనక బరువుగా తలవంచుకుని నడుస్తూంటే నేను కొయ్యబారి పోయాను. నిజం నాకు తెలిసినా రుజువు చెయ్యటం యెలా! తపనపడిపోయాను. నా

మనస్సాగలేదు. చకచకా నేను వెనకాలే వెళ్ళాను. నన్ను ఆగి పొమ్మని చెప్పేధైర్యం ఆయనకు లేకపోయింది ఆయన ఎదుటే అందరి యెదుటే నేను నిర్మోహమాటంగా అబద్ధం ఆడేశాను. ఆ నెక్లెసు నేనే తీసుకున్నాను. లీలావతి పెట్టెలో పెట్టిందికూడా నేనే. ఆమె దొంగతనం చేసిందని మా వారికి నేనే చెప్పాను. తప్పంతా నాది. ఈమె మా యింట్లో ఇంక ఒక్క క్షణం ఉన్నా మా కాపురం నిలుస్తుందని తోచలేదు. అందుకనే ఇలాంటి పని చేశాను. అని నిర్మోహమాటంగా చెప్పేశాను.

లీలావతి త్రుళ్ళి పడ్డట్టయింది. ఆమెమీద నాకు అలాంటి అభిప్రాయం లేదని ఆమెకు బాగాతెలుసు. నేను ఎందుకు అబద్ధం ఆడానో కూడా తెలుసు. వారి ప్రతీకారానికి బలయిపోదామనుకుంది గాని నేను చెప్పింది అబద్ధం అని వాదించే స్తోమత ఆమెలో లేదు. నే నన్నమాట కాదని వాదించే ధైర్యం ఆయనలోనూ లేదు. నేను చెప్పింది పూర్తిగా అతికిపోయింది. ఎవరెన్ని విధాల అనుకున్నా నేను చెప్పిందే సబబని అందరికీ తోచింది. ఆ విధంగా లీలావతి మా యింట్లోంచి వెళ్ళిపోయింది.

అయితే యిహ మిగిలిందల్లా లలిత క్రోధము. అహంకారమూను. ఆమె వాలకము చూస్తుంటేనే భయమేస్తోంది. ఆమెలో చెలరేగిన పగ, ప్రతీకారం విన్నప్పటి నుంచి నాకు ఒంట్లోంచి అదురు పుట్టుకొస్తోంది ఆడది దేనికైనా తెగబడుతుంది. ఏం చేస్తుందో యేమో అనుకుంటూనే వున్నా. పాపం రామనాథం గోవు లాంటివాడు. ఆమెగారు యెంతచెపితే అంతే. ఇంట్లోనూ అంతే, బయటా అంతే! భార్యాభర్తల మధ్య ఏ రకమైన ఘర్షణలు జరిగినా యేమీ బయటికి పొక్కటం లేదు. కాని ఆయన్ని కొంపకు

వెళ్ళమని చెప్పినప్పటి నుంచి నా మనస్సు మనస్సులో లేదు. మీ రిప్పుడు వెళ్ళద్దని గట్టిగా ఆయనతో అన్నాను. ఇవ్వాళ గాకపోతే రేపయినా వెళ్ళొద్దూ అని మామూలుగా అనేశారు. కాని ఏదో నా మనస్సు చెపుతోంది, వద్దని వాదించలేక పోయాను.

ఆనాడు సాయంత్రం రైలుస్టేషనుకు నేనూ వెళ్ళాను. ఆయన రైల్లో ఎక్కటం చూశాను. రైలు కనిపించనంతవరకు ప్లాటు ఫారం మీదే నిలబడి వున్నాను. నాకళ్ళల్లో అప్రయత్నంగా నీళ్లు తిరిగాయి. రామనాథంగారి చెయ్యి పట్టుకుని గబగబా కారుదాకా తీసుకుపోయిన లలిత మొహంలోకి క్షణకాలం చూశాను. మరింత [illegible] పడిపోయాను. ఆ సమయంలో ఆమెగార్ని నాకున్న అభిమానం, గౌర[illegible] ప్రాధయుపడ [illegible] మనుకున్నాను. దేనికోసం ఏమిటని అనిర్వచనీయమైన ఆవేదన ఆరాటం నా మనస్సు చుట్టేసినాయి. ఉక్కిరి బిక్కిరయి పోయాను! తూలినట్టయి పోయింది. ప్రక్క స్తంభం ఆసరా చేసుకుని రొప్పుతూ అతి బలవంతం మీద నిల[illegible] ఒక్క అడుగు ముందుకు సాగలేక పోయాను. సత్తువ [illegible] ఈడ్చుకుంటూ అతికష్టంమీద ప్లాటుఫారం దాటి ఇంటికి వచ్చేశాను. ఆ రాత్రంతా కంటిమీద కునుకులేదు. కళ్ళు [illegible]టికి వెళ్ళాను. [illegible]వచ్చేసి యేదో చెపుతున్నట్లు అనిపించేది. [illegible] మీద కూర్చునేదాన్ని. అలసటగా అటూ ఇటూ పచార్లు చేస్తుంటే మనసు పరిపరి విధాల పోతోంది. ఆక్షణాన అమాంతం లలితాదేవి దగ్గరకు వెళ్ళి ఆయన్ని ఏంచేశావు అనడగా లనిపించేది. మళ్ళీ తమాయించుకున్నాను. ఆ రాత్రి గడిచినట్టే ఇంకా అయిదు రాత్రుళ్ళు గడచి పోయినాయి. ఆయనగారు ఇంటికి రావాల్సిన గడువుదాటి ఒకరోజు గడిచిపోయింది. ఆఫీసుకు

రామనాథం ఇంటికి పిచ్చిదానిలాగ తిరగటం మొదలు పెట్టాను. ఎవ్వరూ సమాధానం చెప్పటం లేదు. ఎవ్వరూ పలకటం లేదు. పోలీసు స్టేషనుకు వెళ్ళి రిపోర్టు చేశాను. వాళ్ళు ఆజూకి చూస్తారు.

ఈలోగా రకరకాల వార్తలు, వదంతులు బయలు దేరుతున్నాయి. ఆయనగారు డబ్బు తీసుకొస్తూంటే ఎవరయినా దుండగులు డబ్బుకోసం ఆయన్ని హత్యచేసి వుండచ్చు. అంతడబ్బు చేతికి చిక్కిన తర్వాత తానే పరారయి వుండవచ్చు ఏదైనా యాక్సిడెంటు అయిందేమో తలొకరకంగా అనుకుంటున్నారు. నాకయితే ఏదోగుడ్డిధైర్యం. ఆయనకేం, జీవించేవున్నారు ఎక్కడో మరి ఎప్పుడో ఒకప్పుడు వచ్చేసి లలితాదేవి కుట ... మానరు అయితే ఈలోగా మీ కె ... చె స్తోమత ఆమెలో లేదు. నాకు కబురు చెయ్యండి. భారీ మనిషి, నలుపు, పెద్ద పెద్ద కళ్ళు యెడం చెయ్యిమీద పెద్దమచ్చ పాంట్ బుషర్టు వేసుకుంటారు. ఆయనే మావారు.

అవుతే నేనూ ప్రతీకారం తీర్చుకుంటాను, యి ... ఇంత నీచంగానూ, దారుణంగానూ కాదు నాకు ... అహంకారయం అంతా కడిగి పెడుతూ నవల రాస్తాను. అ... అంత నేను చెయ్యగలిగిన ప్రతీకారం ఏముం...ది!

...తైనా తెగబడుతుంది. ఏం